

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România . . . . . 30 lei
6 luni . . . . . 16 „
3 luni . . . . . 8 „
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA
BUCUREȘCI
5 — Calea Rahovei — 5
Lângă Palatul justiției

S U M A R

CODICELE LUI HAMMURABI, REGELE BABILONIEI, Traducere după traducerea d-lor Scheil, Winkler, J. Kohler și F. E. Peiser, de d-l I. Tanoviceanu (urmarea 10-a).

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Curtea de casație, s. I: *Ana Catargi și soțul cu sequestrii succeșiunei Prințului Gr. M. Sturdza.*

Curtea de apel din București, s. III și Trib. Ilfov, secția comercială: *W. G. Bozshal și alții cer autorizarea d'a funcționa Societ. Romino-Americană de exploatare de petrol în România; Judecătoria ocolului Calafat (Dolj): Moștenitorii def. Dumitru I. Cioviță cu Ion Savu Coca, cu o Adnotație de d-l Ștefan Scriban. Monopolul Famului Bibliografii.*

CODICELE LUI HAMMURABI

REGELE BABILONIEI

(Urmarea 10-a) (*)

§ 117

Dacă un om a făcut o datorie și a vîndut pe femeia, fiul și fata sa pentru bani, sau⁽⁹⁸⁾ i-a dat ca să slujească, ei trebuie să slujească trei ani în casa cumpărătorului și stăpînului, în al 4-lea trebuie să fie sloboziți.

§ 118

Dacă a dat un rob sau o roabă pentru muncă,⁽⁹⁹⁾ iar neguțătorul⁽¹⁰⁰⁾ 'l vinde, nu va putea fi jalbă pentru aceasta.

§ 119

Dacă un om a făcut o datorie⁽¹⁰¹⁾ a vîndut pentru bani pe roaba sa cu care a făcut copii, trebuie ca banii pe care i-a plătit neguțătorul să-i fie plătiți de stăpînul roabei, pentru ca să 'și libereze roaba.

§ 120

Dacă un om a pus grînele sale spre pază în magazinele altuia, și în magazie s'a stricat⁽¹⁰²⁾ grînele sau stăpînul casei a deschis grînarul și a luat grînele, sau că el tăgăduște grînele puse în ma-

(*) Vezi *Curierul Judiciar* No. 16, 17, 24, 25, 35, 39, 45, 46 și 51 din anul curent.

(98) Apud Scheil în loc de *sa* este și. Kohler și Peiser pun și ei *său* iar nu și.

(99) Kohler și Peiser în loc de pentru muncă zic pentru plata datoriei (datio in solutum).

(100) Zaraful.

(101) Kohler și Peiser zic: Dacă pe un om 'l apucă datoriile.

(102) Kohler și Peiser zic în cas de război are pagubă.

gasiile sale, trebuie ca stăpînul grînelor să ceară grînele înaintea lui D-zeu (a justiției) și stăpînul casei grînele pe care le a luat să le înapoeze stăpînului lor⁽¹⁰³⁾.

§ 121

Dacă un om a pus grînele sale în casa altuia, trebuie să plătească pe an pentru un gur, 5 Qa de grîne ca chirie.

§ 122

Dacă un om a dat⁽¹⁰⁴⁾ unui alt om argint, aur sau alt-ceva spre păstrare, trebuie ca tot ceia-ce dă să arate marturilor⁽¹⁰⁵⁾, a face învoeala sa și a da lucrul în păstrare.

§ 123

Dacă el fără martur și învoeală dă⁽¹⁰⁶⁾ lucrul în păstrare, și acolo unde a fost dat, 'l tăgăduște, nu va putea jelui pentru aceasta.

§ 124

Dacă un om⁽¹⁰⁷⁾ dă spre păstrare altui om argint, aur sau alt lucru în fața marturului, și să tăgăduște (lucrul), și 'l va dovedi, va da totul înapoi⁽¹⁰⁸⁾.

§ 125

Dacă un om dă averea sa în păstrare și acolo prin spargere sau prin hoție⁽¹⁰⁹⁾ perde averea sa împreună cu aceia a stăpînului casei, dacă stăpînul casei e vinovat de neîngrijire, trebuie să îplinească stăpînului lucrurilor tot ceia ce 'i s'a dat spre păstrare. Stăpînul casei însă trebuie ca pierderea suferită în averea lui, să o urmărească și să o ia de la hoț.

§ 126

Dacă un om, care n'a perdut lucrul său, zice că l'a pierdut și umflă⁽¹¹⁰⁾ mincinos paguba sa, cum lucrul său nu este pierdut, și paguba sa o cere înaintea lui Dumnezeu trebuie ca tot el a dovedit să 'i se dea pentru paguba sa.

§ 127

Dacă cine-va ridică degetul⁽¹¹¹⁾ în potriua unei

(103) Winkler adaogă fără lipsă iar Kohler și Peiser *îndoit*.

(104) Kohler și Peiser scriu *vrea* să-l dea.

(105) Winkler zice: *unui martur*. Kohler și Peiser: marturilor.

(106) Kohler și Peiser traduc: a dat.

(107) Aceiași observare.

(108) Aceiași spun că *ceia* ce a avut să tăgăduiască va da îndoit.

(109) Scheil zice: spargere sau escaladare.

(110) Traducătorii germani traduc: susține fals paguba sa.

(111) Vorbește de rău, clevețește, calomniază (Apud Winkler *beleidigt*: vatămă).

călugărițe ⁽¹¹²⁾ sa în potrivea femeii unui om, și nu o dovedește (vinovată), trebuie ca acest om să fie tirat înaintea judecătorilor și inferat pe frunte ⁽¹¹³⁾.

§ 128

Dacă un om ia o femeie în căsătorie și nu face învoială (contract), această femeie nu e soție ⁽¹¹⁴⁾.

§ 129

Dacă femeia unui om este prinsă dormind cu un bărbat, ⁽¹¹⁵⁾ trebuie ca amândoi să fie legați și aruncați în apă ⁽¹¹⁶⁾, afară dacă bărbatul nu va erta pe femeie și împăratul pe supusul său ⁽¹¹⁷⁾.

§ 130

Dacă un om necinstește ⁽¹¹⁸⁾ pe femeia altui om, care n'a cunoscut încă bărbat ⁽¹¹⁹⁾ și trăește în casa tatălui său, și e prins dormind la dînsa ⁽¹²⁰⁾, acest om trebuie omorît, iar femeia nu va fi pedepsită.

§ 131

Dacă femeia unui om a fost cleветită ⁽¹²¹⁾, de bărbatul său, însă el n'a prins-o dormind cu altul, trebuie ca ea să jure pe numele lui Dumnezeu și se va întoarce în casa ei ⁽¹²²⁾.

§ 132

Dacă în potrivea unei femei din pricina unui alt bărbat s'a ridicat degetul ⁽¹²³⁾ însă ea n'a fost prinsă dormind cu altul, trebuie ca ea din pricina bărbatului său să fie supusă încercării Fluviului ⁽¹²⁴⁾.

§ 133

Dacă un om a fost prins în război ⁽¹²⁵⁾ și în casa lui avea cele trebuincioase vieții, femeia sa însă a părăsit casa și. . . . . ⁽¹²⁶⁾ și a mers în altă casă; pentru că acea femeie n'a păzit trupul ⁽¹²⁷⁾ său și s'a dus în altă casă, această femeie trebuie să fie supusă judecății și dacă e dovedită să fie aruncată în apă ⁽¹²⁸⁾.

§ 134

Dacă un om e prins în război ⁽¹²⁹⁾ și în casa lui nu avea cele trebuincioase vieții, dacă atunci femeia sa s'a dus în altă casă, această femeie nu e învinovățită.

§ 135

Dacă un om e prins în război ⁽¹³⁰⁾ și în casa lui nu

⁽¹¹²⁾ Scheil și Winkler zic preuteasa, care termen e mai bun însă e cu două sensuri: soția preutului și servitoare a altarului. Hammurabi vorbește în înțelesul din urmă. (Nota I. T.).

⁽¹¹³⁾ Literal: '1 se va rade fruntea. Sensul obscur. Winkler, p. 22, nota 3. Kohler și Peiser: fruntea lui cu tăeturi însemnate.

⁽¹¹⁴⁾ Winkler observă că contractul de căsătorie, înaintea marturilor, face căsătorie.

⁽¹¹⁵⁾ Kohler și Peiser: cu o altă ființă bărbatească.

⁽¹¹⁶⁾ Inecați.

⁽¹¹⁷⁾ Cpr. cinstitul și moralul nostru Cod penal care pedepsește adulterul cu o lună până la 6 luni (art. 269)!

⁽¹¹⁸⁾ Apud Scheil și Kohler și Peiser: violentează: am crezut mai probabilă traducerea lui Winkler: schändet; rușinează, desonorează.

⁽¹¹⁹⁾ Fecioară.

⁽¹²⁰⁾ Kohler și Peiser traduc: prins dormind în poalele ei.

⁽¹²¹⁾ Aceiași traduc: a fost reclamată.

⁽¹²²⁾ Apud Scheil: în casa tatălui său, la p. 145, iar la pag. 65 (trad. literară) la ea. Winkler în notă observă că acest art. însemnează că pentru adulter trebuie delict flagrant.

⁽¹²³⁾ Vezi § 127 și nota de acolo.

⁽¹²⁴⁾ Judecata lui Dumnezeu. Vezi § 2.

⁽¹²⁵⁾ Scheil și Kohler și Peiser zic numai: «a fost prins».

⁽¹²⁶⁾ Apud Scheil (p. 65) se văd puncte probă că e lipsă în text. Winkler completează punind curtea (Hof).

⁽¹²⁷⁾ Altf Winkler cit și Scheil pun semnul întrebării după acest cuvânt.

⁽¹²⁸⁾ Inecată.

⁽¹²⁹⁾ Vezi nota 117.

⁽¹³⁰⁾ Vezi nota 117.

avea cele trebuincioase, dacă femeia sa în altă casă se duce și naște copii, și mai tirziu bărbatul ei se întoarce înapoi și vine în țara, această femeie trebuie să se întoarcă la soțul său, copii însă vor rămînea la tatăl lor.

§ 136

Dacă un om a părăsit țara lui, a fugit, și în urmă femeia lui se duce în altă casă, dacă acela se întoarce înapoi și voește să-și reia femeia, fiind-că acela a părăsit țara sa și a fugit, femeia fugarului nu trebuie să se întoarcă la el.

§ 137

Dacă un om voește să se despartă de femeia nelegiuită (țiitoare) cu care a născut copii, sau de femeia legiuită ⁽¹³¹⁾ care i-a dăruit copii, trebuie să întoarcă acelei femei darurile nunții ⁽¹³²⁾ și folosința cîmpului, grădinei și averei, ca să crească cu ele copiii săi, după ce a crescut acești copii trebuie ca din toate cele ce au primit copii săi, să i se dea o parte de copil; și ea se va căsători cu un bărbat după alegerea ei.

§ 138

Dacă un om se desparte de femeia sa, cu care n'a avut copii, trebuie să-i dea întreaga zestre și darurile de nuntă pe care le a adus din casa tatălui său să-i le înapoeze, și să se despartă de ea.

§ 139

Dacă n'a avut zestre, trebuie să-i dea pentru despărțenie o mină de argint.

(Va urma)

I. Tanoviceanu

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția I

Audiența de la 3 Maii 1904

Președenția D-lui CHR. PHEREKYDE, Președinte

Ana Catargi și soțul cu sequestrii succesiunii Prințului Gr. M. Sturdza

Poprire.—Urmărire imobiliară.—Dacă poprirea poate suspenda urmărirea silită. — (Art. 1099 și 1116 din C. civil; art. 502, 524, 530, 534 și 416 din Pr. civ.).

Deși după dispozițiile art. 1099 din C. civil poprirea în mina celui de al treilea a unei sume de bani lovește de indisponibilitate acea sumă, aceasta însă nu poate constitui un motiv legal de suspendarea executărei silită ce se face asupra averii imobiliare a datornicului poprit, căci a se admite aceasta ar fi a se recunoaște că datornicul urmărit își poate prelungi termenele de plată și poate ridica datoriei exigibilitatea prin faptul că un altul, fie chiar un creditor serios al creditorului urmărit, ar popri în mina datornicului urmărit o sumă cit de minimă, ceea ce nu se poate admite față cu considerațiunea că legiuitorul prevede anume casurile în care se poate acorda suspendarea vînzării bunurilor nemișcătoare.

In acest cas, datornicul poprit nu este expus

⁽¹³¹⁾ Se vede de aci că instituțiunea divorțului e foarte veche.

⁽¹³²⁾ Scheil zice «trousseau».

a plăti de două ori aceeași datorie, căci legea îi acordă mijlocul de lichidare a datoriei sale prin consemnarea sumei datorite.

Decisiunea 223/904. — Respins recursul făcut de Ana Catargi contra decisiunii Curței de apel din Iași, s. I cu No. 158/903 dată în proces cu sequestrul judiciar al succesiunii Prințului Gr. M. Sturdza.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier G. Liciu;

Pe d. avocat C. M. Sipsom în dezvoltarea motiveilor de casare;

Pe d. avocat Christea în combateri, și

Pe d. procuror general G. E. Schina în concluziuni, fiind minor în cauză.

Deliberând,

Asupra primului mijloc de casare:

„Nemotivare prin contrarietate în considerentele decisiunii. Violarea art. 400 pr. civ. și exces de putere. În adevăr, deși Curtea decide în principiu, că cererea de suspendare a vânzării se face înaintea tribunalului urmăritor, în alt considerant îmi respinge contestația pe care o introdusesem la tribunalul de Fălciu unde imobilul meu era urmărit, iatru cît n'ar intra în căderile acestui tribunal ca tribunal de urmărire să se pronunțe asupra cererii de suspendare a vânzării, violând prin aceasta și art. 400 pr. civ. după care toate incidentele sau contestațiile ce s'ar ridica asupra urmăririi însăși, se vor îndrepta la instanța care execută”.

Avînd în vedere decisiunea supusă recursului, din care se constată că sequestrul judiciar al averii def. principe Gr. M. Sturdza, intimat de azi în recurs, conținînd urmărire și vânzarea moșiei și tirgului Răducăneni, începută de numitul defunct contra recurenței Ana General Catargi, în virtutea unei creanțe ipotecare pentru o datorie de peste 200000 lei, d-na Catargi a făcut contestație la acea urmărire, pe motiv că Froim Fischer, unul din creditorii succesiunii Prințului Sturdza, a făcut poprire în minele sale pentru toată suma datorită numitei succesiuni, și că ast-fel contesta-toarea ne mai putînd fi silită a plăti acestei succesiuni suma ce îi datorește, această sumă fiind isbită de indisponibilitate conform art. 1099 Codul civil, ar urma de aci că nici urmărirea pentru vânzarea moșiei nu mai poate fi continuată pînă la judecata definitivă asupra sus menționatei popriri, că Curtea din Iași, secția I, statuînd în apel asupra acestei contestații a respins-o ca nefondată prin deciziunea atacată azi cu recurs;

Considerînd că se constată din deciziunea atacată că, după ce Curtea de fond arată motivele de drept pentru care Tribunalul de Fălciu, ca tribunal de urmărire, nu mai avea căderea să judece cererea de suspendare a urmăririi care face obiectul procesului de față, în afară de aceasta, judecă și găsește, pentru motivele arătate în deciziunea sa, că contestația nu este întemeiată;

Considerînd dar, că întru cît Curtea de fond nu respinge contestația numai pe motivul că Tribunalul de Fălciu ar fi judecat fără competență, și că prin urmare în acest caz contestația cum a fost introdusă ar fi inadmisibilă în principiu, ci și pentru că în fond contestația nu este întemeiată, urmează de aci că cestiunea ridicată de recurentă prin sus arătatul motiv de casare, cu privire la violarea art. 400 Procedura civilă, nu prezintă nici un interes în cauză și dar mijlocul de casare se găsește nefondat.

Asupra motivului al II lea:

„Exces de putere, violare și greșită aplicare a art. 1099 Cod. civil combinat cu art. 378 Pr. civ. și art. 1116 Cod civ. 463 și 51 Pr. civ. și violarea principului după care nimeni nu poate fi constrins a executa o obligațiune de la a cărei îndeplinire este împedat printr-o pedică legală derivând din fapta însăși a creditorului.

„Curtea neținînd seamă de imposibilitatea în care mă găseam de a plăti în minele creditorilor mei, moștenitorii defunctului Principe Gr. M. Sturdza, ca consecință a popririlor făcute de creditorii acestora asupra sumelor de mine datorite lor și a efectelor legale a acestor popriri, și respingînd contestațiunea mea, care tinde la suspendarea urmăririi imobiliare făcută în contra proprietății mele Răducăneni pe baza unor asemenea creanțe, pînă în tranșarea instanțelor în validare de poprire, sau pînă cînd instanța sesizată de poprire să mă autorize a consemna suma depusă, violează și aplică greșit sus citatele texte”.

Considerînd că de și după dispozițiunile art. 1099 Cod civ. poprirea în mina celui de al treilea a unei sume de bani lovește de indisponibilitate acea sumă, aceasta însă nu poate constitui un motiv legal de suspendarea executării silite ce se face asupra averii imobiliare a datornicului poprit, căci a se admite aceasta ar fi a se recunoaște, după cum judecă cu drept cuvînt Curtea de fond, că datornicul urmărit își poate prelungi termenele de plată și poate ridica datoriei exigibilitatea, prin faptul că un altul, fie chiar un creditor serios al creditorului urmărit, ar popri în mina datornicului urmărit o sumă cît de minimă, ceea-ce nu se poate admite față cu considerațiunea că legiuitorul prevede anume cazurile în care se poate acorda suspendarea vânzării bunurilor nemiscătoare (art. 502, 524, 530 și 534 al. I și II din Procedura civilă);

Considerînd că mijlocul de apărare susținut de recurentă în sensul că fiind pe de o parte silită de a plăti suma datorită creditorului urmărit, iar pe de altă parte rîmînd obligată și de către creditorul poprit, ar fi expusă de a plăti de două ori aceeași sumă, nu este fondat, căci în asemenea circumstanțe, legea acordă debitorului urmărit mijlocul de lichidare a datoriei sale prin consemnarea sumei datorite, conform art. 1116 Cod civil și 463 Procedura civilă;

Considerînd dar că Curtea de fond, constatînd că nu există în specie nici un motiv legal de suspendarea urmăririi, cu drept cuvînt a respins contestația recurenței Ana Catargi, și prin urmare neputînd fi vorba de exces de putere din partea Curței de fond și nici de violarea și greșita aplicare a textelor de lege citate în sus arătatul motiv de casare, și acest motiv se găsește neîntemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, Secția III

Audiența de la 16 Iunie 1904

Președenția D-lui N. BUDIȘTEANU, Președinte

W. G. Boxshal și alții cer autorizarea d'a funcționa Societ. Româno-Americană de exploatare de petrol în România

Decisiunea comercială No. 61

Societăți comerciale.—Societăți anonime.—Cerere de autorizare pentru constituire și funcționare. — Avisul camerei de comerț.—Dacă trebuie dat numai de adunarea generală sau de birou. — Dacă acest avis leagă pe tribunal. — Dacă, în cas de refus sau de întîrziere de a'și da avisul, sau în cas cînd s'a dat un avis neregulat, tribunalul poate pași la cercetarea și pronunțarea cererii de autorizare.—(Art. 138 din Cod. comercial).

1. După art. 138 din Codul comercial, societățile anonime nu se pot înființa de cît cu autorizația tribunalului de comerț, și această autorizație se dă de tribunal după ce mai întîiu s'a obținut avisul camerei de comerț.

Acest avis se poate da și numai de biroul camerei de comerț sub rezerva sancțiunii ulterioare a camerei, căci biroul reprezintă însăși camera, și legea constituie a ei, care pune asemenea îndatoriri în sarcina camerei de comerț, nu prevede nimic în această privință, și numai prin regulamentul acestei legi se prevede că asemenea avisuri se dau de adunarea generală a camerei.

Chiar dacă s'ar admite că avisul trebuie dat de adunarea generală a camerei de comerț, totuși este de considerat că în această materie dreptul de a admite sau de a respinge cererea de autorizare a unei societăți comerciale aparține exclusiv in-

stanțelor judecătorești, iar nu camerei de comerț, care nu are alt rol de cit acela de a da un avis care nu leagă pe judecător.

2. Legea nefixând nici un termen în care camera de comerț să-și dea avisul pentru cererea de autorizare a constituirii și funcționării unei societăți anonime, și tribunalul neavând vreun mijloc de a constrânge în contra ei, iar camera neputând împiedica cursul justiției prin nedarea avisului, sau darea unui avis neregulat, tribunalul poate pași la judecarea și pronunțarea asupra cererii de autorizare, examinând dacă societatea ce cere autorizarea a îndeplinit sau nu celelalte condițiuni cerute de lege, căci singura obligație impusă de lege tribunalului este numai de a cere avisul camerei de comerț.

Curtea,

Asupra apelului făcut de W. G. Boschall în numele său personal și al d-lor C. F. Lufkin, W. M. Page, I. E. Eggleston, W. M. Veller, D. Hernia, G. Negroponte și W. H. Macduff, contra sentinței tribunalului Ilfov, secția comercială No. 689 (*) din 1904;

Avind în vedere că, prin cererea lor de la prima instanță, apelanții cer a se autoriza funcționarea societății «Româno-Americană» de exploatare de petrol în România;

Avind în vedere că tribunalul de prima instanță a respins această cerere pe motiv că Camera de comerț nu și-a dat avisul în condițiunile art. 138 C. com.;

Considerind că, în deosebire de Codul de comerț Italian de la care s'a inspirat și care nu dă tribunalului de cit misiunea de a cerceta dacă la constituirea unei societăți pe acțiuni s'a respectat cerințele legii, adică dacă statutele sunt în conformitate cu dispozițiile acelui cod, Codul de comerț român dă justiției prin art. 138, un rol mult mai însemnat;

Considerind, în adevăr, că citatul text de lege prevede că societățile anonime nu se pot înființa de cit cu autorizarea tribunalului de comerț, și că pe lângă cerere se vor alătura actul de constituire, statutul, dovada că s'a vărsat $\frac{3}{10}$ din capitalul subscris și procesul-verbal al primei adunări generale;

Considerind că același art. mai adaogă, că tribunalul aprecind utilitatea întreprinderii, moralitatea fondatorilor și a administratorilor, exactitatea estimățiunii bunurilor și constatind dacă condițiunile legale s'a îndeplinit, admite sau respinge cererea, sau indică modificările ce trebuiesc introduse în statute;

Considerind că, în specie, pe lângă cerere s'a alăturat atât actul de constituire și statutul precum și recipisa casei de depuneri și consemnațiunii din care se constată că $\frac{3}{10}$ din capital au fost vărsate;

Că procesul-verbal al primei adunări generale se află în însuși actul constitutiv;

Că estimățiunea bunurilor nu poate avea loc, de oare ce întreg aportul este în numerar;

Că în privința moralității fondatorilor și a administratorilor, precum și a utilității întreprinderii, nu s'a ridicat nici o obiecțiune, și că Curtea avind elemente suficiente de apreciere, le constată pe deplin stabilite;

Considerind că același art. 138 din Codul de comerț cere ca tribunalul înainte de a procedea la admiterea sau la respingerea cererii să obțină avisul Camerei de comerț;

Considerind că prin adresa No. 11843 din 1903, tribunalul a cerut avisul Camerei de comerț care prin adresa No. 1722 din 1903, a înaintat avisul cerut, prin care opinează pentru încuviințarea constituirii societății, pe motiv că întreprinderea este utilă și moralitatea fondatorilor și administratorilor recunoscută;

Considerind că acest avis nu este dat de adunarea generală, ci de către biroul Camerei sub rezerva aprobării ulterioare a acelei adunări;

Considerind însă că biroul Camerei reprezintă însăși Camera, și că dacă regulamentul Camerelor de comerț pune asemenea autorizări între atribuțiunile adunării generale, legea constitutivă nu prevede nimic în această

privință, și prin urmare nu se poate susține că un asemenea avis emis de biroul sub rezerva sancțiunii ulterioare a Camerei nu este dat în conformitate cu legea, cu atât mai mult cu cit un us constant și practica instanțelor judecătorești au consfințit acest mod de a procedea;

Considerind că chiar dacă s'ar admite că avisul nu este dat conform cerințelor legii, totuși este de considerat că în această materie dreptul de a admite sau de a respinge cererea aparține exclusiv instanțelor judecătorești, iar nu Camerei de comerț, care nu are alt rol de cit acel de a da un avis care nu leagă pe judecător;

Considerind că legea care îngrădește acest drept suveran în limite hotărâte, fixind un termen în care Curtea de apel este ținută să se pronunțe, nu impune nici un termen în care camera de comerț trebuie să și dea avisul;

Considerind că a interpreta legea comercială în sensul ca tribunalul să nu se poată pronunța asupra admiterii sau respingerii unei cereri de asemenea natură, dacă n'a obținut prealabil avisul Camerei de comerț, ar fi a răpi justiției dreptul de autorizare pe care i-l acordă legea, pentru a-l transmite de fapt Camerei de comerț, căreia legea nu i-a dat de cit dreptul de a emite un avis pur consultativ, de oare-ce aceasta n'ar avea de cit să nu răspundă nimic adresei tribunalului, să nu dea nici un avis, pentru a paraliza acțiunea justiției și a împiedeca constituirea veri cărei societăți prin simpla sa inacțiune, cu atât mai mult cu cit legea nu-i impune nici un termen în care trebuie să-și dea avisul, și cu cit justiția nu are nici un mijloc de coercițiune în contra ei;

Considerind că odată admis că Camera de comerț nu poate împiedeca cursul justiției nedându-și avisul, sau dind unul care nu ar fi în conformitate cu legea rămâne bine stabilit că singura obligațiune pe care legea o impune tribunalului este de a cere acest avis, și că în caz de refuz din partea Camerei de comerț de a-și da avisul, sau în caz cînd avisul dat nu este în conformitate cu legea, justiția este în drept a pași mai departe și a procedea la pronunțarea hotărîrii ei;

Considerind că, în speță, avisul Camerei de comerț a fost cerut de tribunal, că Camera și-a transmis avisul prin biroul ei, după cum se arată mai sus, și că chiar dacă biroul n'ar fi îndrituit a emite un asemenea avis în numele Camerei și sub rezerva aprobării ulterioare a adunării generale, totuși cerințele legii au fost îndeplinite și justiția este în drept a pași la examinarea celorlalte condițiuni;

Considerind că toate celelalte condițiuni cerute de art. 138 Cod com. au fost îndeplinite, și că prin urmare apelul cată a fi admis, iar sentința tribunalului de prima instanță reformată în totul, și că în consecință cererea de față urmează a fi încuviințată;

Pentru aceste motive, admite apelul, admite înființarea societății «Româno-Americane» pentru industria, comerțul și exportul de petrol în România.

(ss) V. Bossy, Sp. Stătescu, G. Flășlen, I. E. Dobrescu

Opiniune

Sunt de părere a se scrie din nou Camerei de comerț spre a-și da avisul asupra cererii făcută de apelanții W. G. Boxshall, personal și în numele lui C. F. Lufkin, W. M. Page, I. E. Eggleston, W. M. Weller, D. Hernia, G. Negroponte și W. H. Macduff, de oare-ce avisul dat de biroul Camerei de comerț este insuficient, fiindcă toate formele relative la constituirea societăților sunt de ordine publică peste care nu se poate trece.

(s) N. Budișteanu.

(*) A se vedea publicată tot în acest număr la pag. urm.

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA COMERCIALĂ

Audiența de la 11 Iunie 1904

Președenția D-lui TH. POPESCU-CUDALBU, Președinte

Societatea anonimă româno-americană pentru industrie, comerțul și exportul petrolului

Sentința No. 689

Societăți comerciale.—Societăți anonime.—Cerere de autorizare de a funcționa.—Adresarea ei tribunalului.—Condițiuni de constituire și funcționare.—Constatarea lor.—Avisul camerei de comerț.—Dacă este obligator pentru tribunal.—Element esențial.—Dacă acest avis trebuie dat de adunarea generală a camerei de comerț sau poate fi dat și de biroul ei.—Dacă în cas cînd avisul este neregulat, tribunalul poate, din oficiu, să trimită afacerea din nou la Camera de comerț spre a da un avis conform legii.—(Art. 138 din Codul de comerț; art. 19 și 25 din legea Camerei de comerț; art. 26 din regulamentul ei).

1. Pentru ca o societate anonimă să poată obține autorizarea de a funcționa, pe lângă îndeplinirea condițiilor stabilite de lege pentru constituirea ei legală, se mai cere și constatarea utilității întreprinderii, a moralității fondatorilor și administratorilor, exactitatea inventariului și prețuirea bunurilor mișcătoare și nemișcătoare ce se pun în societate.

Verificarea tuturilor acestor condiții legale de funcționare a societăților comerciale se făcea, sub legea veche comercială, de autoritățile administrative, însă noul cod comercial, prin art. 138, investește cu această verificare pe tribunalul de comerț.

Dat însă fiind că tribunalul prea arare-ori va putea, prin el însuși, să aprecieze care e utilitatea întreprinderilor, sau să cunoască moralitatea fondatorilor și administratorilor, atunci mai ales cînd între ei se găsesc persoane din alte țări, legiuitorul, ținînd seamă de aceasta, a înlesnit calea investigațiilor pentru tribunal, însărcinînd pe Camera de comerț, prin art. 138 Cod. com., cit și prin art. 29 din legea Camerilor de comerț, a verifica ea stările de fapt mai sus arătate, căci membrii săi, prin profesiunile lor și contactul zilnic, prin relațiuni de afaceri cu lumea comercială, sunt cei mai în măsură a culege informațiile trebuitoare și a aprecia.

Opinia Camerei de comerț nu leagă pe tribunal ca să dea o hotărîre conformă acestei opinii, însă, cum cesiunea autorizării nu poate fi discutată contradictoriu de cit față de Ministerul public care, în asemenea materie, generalmente este lipsit de date și constatări precise, rămîne ca singur element și bază de apreciere pentru tribunal numai avisul camerei de comerț, și a se admite că se poate da o hotărîre fără avisul camerei de comerț, este a pune pe tribunal în poziție de a judeca cererea de autorizare în completă necunoștință de cauză și fără nici o prealabilă cercetare.

2. Avisul Camerei de comerț, avînd caracterul de hotărîre a acestei camere, este de atributul adunării generale, și se dă cu majoritatea absolută a membrilor aflați de față.

Prin urmare, avisul dat numai de biroul Camerei nu este în conformitate cu legea, căci din nici un text al legii Camerei de comerț nu rezultă că, atunci cînd adunarea generală nu e în sesiune, atribuțiile ei trec în competența biroului. Un asemenea avis dar nu are valoarea unui avis emanat de la corpul deliberativ al Camerei de comerț.

3. In cas cînd avisul a fost dat de biroul Camerei de comerț iar nu de adunarea sa generală, partea care a cerut tribunalului autorizarea și n'a cerut, prin concludsiile sale, să se trimită din nou dosarul la Camera de comerț spre a-și da avisul regulat, tribunalul nu are nici un motiv a ordona din oficiu refacerea avisului, și, în consecință, este în drept a respinge cererea de autorizare nefiind un avis dat conform legii.

Tribunalul,

Avînd în vedere cererea făcută de d-l W. G. Boxshall, prin petiția înregistrată la No. 9750 din 4 Iunie a. c. de a se autoriza funcționarea societății «Româno-Americane» de exploatarea de petrol în România;

Avînd în vedere și concludsiunile d-lui prim-procuror care cere a se respinge cererea d-lui W. G. Boxshall, pe motiv că Camera de comerț nu și-a dat avisul în condițiunile art. 138 Cod com.;

Avînd în vedere că pentru ca o societate anonimă să poată obține autorizarea de a funcționa, pe lângă îndeplinirea condițiilor stabilite de lege pentru constituirea ei legală, se mai cere și constatarea utilității întreprinderii, a moralității fondatorilor și administratorilor, exactitatea inventariului și prețuirea bunurilor mobile și imobile ce se pun în societate;

Considerînd că spre deosebire de legea veche comercială care atribuia autorităților administrative verificarea condițiunilor legale de funcționare a societăților comerciale, actuala lege prin art. 138 investește cu această verificare pe tribunalul de comerț;

Considerînd însă că legiuitorul ținînd seamă că tribunalul prea arare-ori prin el însuși numai va putea aprecia care e utilitatea întreprinderilor, sau a cunoaște moralitatea fondatorilor și administratorilor, atunci mai ales cînd între ei se găsesc persoane din alte țări, a înlesnit calea investigațiilor pentru tribunal, însărcinînd pe Camera de comerț atît prin art. 138 Cod com., cit și prin art. 29 din legea Camerilor de comerț a verifica ea stările de fapt arătate mai sus, căci membrii săi prin profesiunile lor și contactul zilnic, prin relațiuni de afaceri cu lumea comercială sunt cei mai în măsură a culege informațiunile trebuitoare și a aprecia;

Considerînd că petiționarul, prin apărătorul său, susține că avisul Camerei de comerț neputînd lega pe tribunal, judecata poate nici chiar să ție seamă dacă s'a dat sau nu un avis;

Considerînd că tribunalul fiind investit în final a aprecia și a constata dacă toate cerințele legii sunt îndeplinite, este cert că opinia Camerei de comerț nu l leagă a da o hotărîre conformă avisului, dar nu mai puțin adevărat cesiunea autorizării neputînd fi discutată contradictoriu de cit față de Ministerul public, care în asemenea materie generalmente este lipsit de date și constatări precise, rămîne ca singur element și bază de apreciere pentru tribunal numai avisul Camerei de comerț;

Că a se admite a se da o hotărîre fără avisul Camerei de comerț, este a pune pe tribunal în pozițiune de a judeca cererea de autorizare în completă necunoștință de cauză și fără nici o prealabilă cercetare;

Considerînd că importanța luării în considerație a avisului Camerei de comerț rezultă din însăși termenii energici ai art. 138 Cod com., care pune îndatorire tribunalului că va procedea la verificarea îndeplinirii condițiunilor legale și va pronunța hotărîrea, după ce mai întîi va obține avisul Camerei de comerț, în privința utilității întreprinderii și a celorlalte cerințe enumerate în art. 138;

Că, prin urmare, avisul Camerei de comerț constituie pentru tribunal un element esențial și trebuie a-l avea în vedere la cercetarea cererii de autorizarea funcționării societăților comerciale;

Considerînd că avisul cerut de art. 138 Cod com., are caracterul de hotărîre a Camerei de comerț;

Considerind că conform art. 19 din legea Camerei de comerț și a art. 26 al. 9 din regulamentul ei, toate hotărârile referitoare la înființarea de societăți comerciale, constituiesc o atribuție a adunării generale;

Considerind că conform art. 29 din legea Camerei de comerț toate hotărârile adunării generale se iau numai cu majoritate absolută a membrilor aflați de față;

Considerind că, față de cererea de față făcută pentru autorizarea funcționării societății Româno-Americane de către Camera de comerț s'a trimis un avis dat de biroul Camerei sub rezerva ulterioară a ratificării adunării generale;

Considerind că conform art. 25 din legea Camerei de comerț, biroul ei se compune din un președinte, un vice-președinte și un secretar;

Considerind că, în specie, avisul dat este părerea numai a președintelui Camerei de comerț;

Considerind că nici din textele legii Camerilor de comerț și nici din regulamentul său nu rezultă, că atunci când adunarea generală nu e în sesiune, atribuțiunile sale trec fie de drept fie în alt chip în competența biroului, urmează că avisul dat nu este în termenii art. 19 din legea Camerilor de comerț și nici în vederea art. 138 C. com., și că dar el nu are valoarea unui avis emanat de la corpul deliberativ al Camerei de comerț;

Considerind că partea care a cerut darea autorizării nu a cerut, prin concluziunile luate în instanță, a se trimite din nou dosarul Camerei de comerț;

Considerind că, față de această situație, tribunalul nu are nici un motiv a ordona din oficiu refacerea avusului, partea reclamantă în drept fiind a renunța și tacit la cererea sa prin abandonarea ei;

Că într-un cit lipsește un avis dat conform legii, cererea de autorizare urmează a fi respinsă.

Pentru aceste motive, respinge cererea.

(ss) Th. Popescu-Cudalbu, G. Slătineanu, G. A. Robescu.

JUDECĂTORIA OCOLULUI CALAFAT (Dolj)

Audiența de la 7 Iulie 1904

Moștenitorii def. Dumitru I. Ciovică cu Ion Sava Coca

Carte de judecată civilă No. 1083

Autentificarea actelor.—Constatarea identității scriitorului actului. — Autentificare făcută de primarul unei comune rurale. — Cum face constatarea identității. — Presumpțiune că primarul cunoaște pe toți locuitorii comunei. — (Art. 8, 18 și 20 din legea autentificării actelor).

1. Primarul unei comune rurale este presupus că cunoaște pe toți locuitorii comunei, căci el este obligat să le elibereze bilete de identitate.

2. Nu se poate cere, conform art. 18 din L. Aut. actelor, nulitatea unei autentificări sub cuvânt că nu s'a constatat identitatea scriitorului actului, când partea recunoaște că scriitorul este locuitor în comună, căci e o presumpție că primarul s'a încredințat despre identitatea scriitorului prin cunoștința sa personală.

S'a ascultat din partea contestatorilor d-l apărător Oprescu, iar din partea creditorului d-l apărător Columbeanu;

Judecata,

Asupra contestației civile de față:

Având în vedere actele cauzei și susținerile părților;

Având în vedere că prin actul pus în curs de executare, creditorul Ion Sava Coca pretinde de la contes-

tatorii, ca moștenitorii ai defunctului lor tată Dumitru I. Ciovică, 2300 oca grâu său prețul său ce va circula în piața Calafat, la predare;

Având în vedere că contestatorii ca moștenitorii ai def. debtor Dumitru Ion Ciovică se opun la executare, pe motiv că contractul ce se execută nu este executoriu conform art. 20 din legea autentificării actelor, de oare ce din procesul-verbal de autentificare nu s'ar constata prezența scriitorului d-l S. Plameiosiu înaintea primarului la autentificare și nici identitatea lui, cerute de art. 18 respectiv, sub pedeapsă de nulitate;

Considerind că în ce privește prezentarea scriitorului d-l S. Plameiosiu înaintea primarului la autentificare, este constatată din contextul procesului-verbal de autentificare, în care se indică că exemplarul rămas la dosar s'a iscălit atât de parte cit și de scriitor chiar în fața primarului și a notarului, care au dat autentificarea contractului;

Considerind că în ce privește identitatea scriitorului d-l S. Plameiosiu și aceasta este asemenea constatată căci contestatorul, a recunoscut că scriitorul este locuitor din comuna Maglavit și primarul din acea comună care a dat autentificarea, este evident că l'a cunoscut, fiind locuitor din acea comună, pentru că după art. 13 al. 3 din legea autentificării actelor, primarul unei comune rurale, cum este cea în speță, este chiar dator să cunoască pe toți locuitorii comunei sale, căci la oră cară dintre ei ar cere, dînsul este obligat ale libera certificate de identitate persoanei lor, când au nevoie de a și-o stabili înaintea unei alte autorități; că prin urmare, din toate acestea se stabilește cu suficiență că autentificarea contractului pus în executare, s'a făcut cu îndeplinirea tuturor formelor cerute de lege, deci contestația se privește nefondată și cată a se respinge;

Văzînd și art. 399 urm. Pr. civilă 8 și urm. legea autentificării actelor;

Pentru aceste motive, judecata respinge contestația, și menține executarea începută spre a și avea efectele sale legale.

(s) Dem. Priboianu.

(s) N. Bobeanu

Adnotație.—Specia venită dinaintea judecatorului din Calafat este următoarea: cerîndu-se investirea cu formula executorie a unui act autentic, partea interesată a cerut, pe calea contestației, anularea formulei executorii, pe motiv că actul e nul ca autentic, căci, în procesul-verbal de autentificare, nu se constată identitatea scriitorului actului.

Judecătorul de ocol a respins contestația, sub cuvînt că primarul unei comune rurale e dator să cunoască pe toți locuitorii comunei, așa că primarul care a instrumentat, de sigur, a trebuit să cunoască pe scriitorul actului.

Acest mod de a vedea al judecatorului din Calafat ni se pare absolut neîntemeiat în drept. În adevăr, dacă primarul unei comune rurale e presupus că cunoaște pe toți locuitorii unei comune,

atunci el ar putea valabil autentifica, fără să mai menționeze că s'a încredințat despre identitatea părților, de oare-ce, *mutatis mutandis*, aceeași presumpțiune ce există pentru scriitorul actului, trebuie să existe și pentru părți, când ele stau în comună.

Iată dar recunoscută valabilitatea unei autentificări, fără ca ofițerul care a instrumentat să se fi încredințat despre identitatea părților, a martorilor și a scriitorului actului.

Art. 13 din legea autentificării actelor arată anume însă, și în mod limitativ, mijloacele prin care se poate stabili identitatea, și între acestea nu figurează presumpțiunile. Că enumerațiunea din art. 13 menționat e limitativă, rezultă din însuși textul legii care, în aliniatul *f*, zice: «*In fine*, pentru persoanele fără știință de carte, identitatea se poate stabili prin o adresă...».

Art. 13 din legea autentificării actelor dă și polițailor dreptul de a elibera certificate de identitate. Și aceștia, prin urmare, ar putea autentifica în mod valabil, fără să constate identitatea părților, a martorilor sau a scriitorului actului, căci și pentru ei trebuie să existe aceeași presumpție *juris tantum*, adică că din moment ce sînt obligați a elibera bilete de identitate, trebuie să cunoască pe toți locuitorii comunei unde funcționează.

Art. 18 din legea autentificării actelor e, însă, categoric, căci el prevede că constatarea identității părților, a martorilor și a scriitorului actului e cerută sub pedeapsă de nulitate a actului. Identitatea, prin urmare, nu poate rezulta din o simplă presumpție, ci numai din mijloacele prevăzute de art. 13.

Nu mai în caz cînd judecătorul ar avea îndoielă asupra sincerității actului din care rezultă identitatea, sau asupra persoanei că ar fi cea arătată în act, el se poate încredința de adevăr prin ori-ce alt mod legal de probațiune, cum prevede categoric art. 13 din lege.

Cînd părțile nu știu carte, scriitorul actului trebuie să semneze actul și să se prezinte înaintea judecătorului. S'a decis însă că actul n'ar fi nul în acest caz, de și scriitorul n'ar fi declarat că el ar fi confecționat actul, căci nulitățile sunt de drept strict și art. 18 din legea pentru autentificarea actelor nu prevede nulitatea⁽¹⁾.

În ori-ce caz, identitatea scriitorului trebuie constatată prin procesul-verbal de autentificare, căci identitatea nu poate rezulta din elemente străine procesului-verbal. Această formalitate e, prin ur-

mare, substanțială, și omisiunea ei supune pe funcționarul care a instrumentat la pedeapsa destituirii (art. 21).

Instanțele de fond sunt însă suverane spre a aprecia dacă un certificat de identitate conține indicațiunile cerute de legea autentificării actelor, și proba testimonială sau cu presumpțiuni e în tot-de-una admisibilă spre a se stabili că o persoană străină s'a substituit adevăratei persoane la autentificarea unui act⁽²⁾.

Judecătorul de ocol zicînd că de oare-ce scriitorul actului e din comună, primarul „este evident că l'a cunoscut...”, a admis, de sigur, că există o presumpțiune simplă, nu o presumpțiune *juris et de jure*, o presumpțiune absolută, căci atarî presumpțiuni nu pot exista fără un anume text (art. 1200, 1203 C. civ.). Proba contrară e însă admisibilă în contra presumpțiunilor simple; or, dacă e așa, judecătorul ar fi fost ținut, dacă i s'ar fi cerut, să admită stabilirea faptului că primarul n'a cunoscut pe scriitorul actului.

Dacă s'ar fi admis soluțiunea cea bună, toate aceste neajunsuri ar fi fost înlăturate, căci atunci s'ar fi recunoscut că identitatea, înaintea magistratului care instrumentează, nu poate fi stabilită cu simple presumpțiuni; că procesul-verbal de autentificare trebuie, sub pedeapsă de nulitate, să cuprindă mențiunea constatării identității, cum prevede limpede art 18 din legea autentificării actelor și care, de sigur, nu se aștepta la această nouă controversă.

Ștefan Scriban

Dorohoi, 28 Iulie 1904.

MONOPOLUL FUMULUI

Jurisprudența francesă în materie de contravenție la legea monopolului tutunurilor

Înaintea secției a 8° corecțională a tribunalului Senei (Paris), un negustor parisian, d-l Berthaud, fabricant de furnituri de cofetărie, a fost urmărit pentru faptul că ar fi pus în vânzare țigări și țigaretete făcute din scoarță de cacao.

D-l avocat Vavasseur, din partea Regiei, a susținut că faptul de a pune în vânzare asemenea țigări și țigaretete constituie o fraudă, o contravenție la legea din 15 Februarie 1835, care oprește, în mod absolut, prepararea de țigări și țigaretete din ori ce produs ce ar putea să fie fumat.

(1) Cas. 1, decizia 342/93 (nepublicată), citată de d. D. Alexandresco, în opera sa „Explicațiunea Dreptului civil”, VII, p. 180.

(2) Cas. I, Bulet. pe 1896, p. 1470.—D. Alexandresco, ibidem, p. 131, n. 4.

D-l avocat Hornbostel, din partea inculpatului, a susținut din contră că aceste țigări și țigarete fiind destinate să fie mâncate, iar nu fumate, de către copii, fabricantul lor nu poate fi considerat ca contravenient la citata lege.

Tribunalul, după o gândire de opt zile, basindu-se pe art. 5 din sus citata lege, conceput ast-fel: «Este tutun imitație (factice) ori ce materie putind să serve la fumat sau prisat», a considerat că țigările și țigarele din scoartă de cacao fiind combustibile au a fi asimilate cu un tutun factice, și în consecință a condamnat pe fabricantul lor Berthaud la 25 lei amendă.

Jurisprudența, în Franța, este constantă că monopolul Statului să întinde la ori-ce fum produs prin aspirațiunea bucală. Se exceptează numai țigarele servind de medicament.

Ceva mai mult, jurisprudența decide că și aceia cari adună mucuri de țigări și țigarete cad sub prevederile acestei legi cind vind, pe socoteala lor, tutunul strins din mucurile adunate.

Nu numai atât, legea monopolului tutunurilor este așa de elastică în cit aplicarea ei este aproape nemărginită. Un alt negustor, Pérard, care la bălciul de la St.-Quen ținea un fel de roată a norocului, — o masă rotundă, orizontală, avind pe margine numere și care se învîrtește pînă cind o limbă de fier se oprește în dreptul unui număr, și pe care sunt așezate obiecte de cîștigat, — pusesse între loturile destinate jucătorilor cîștigători, și cite-va pachete de tutun pe cari dînsul le cumpărase de la debitele regiei.

Cu toate explicările date de prevenit care se jura că a fost de bună credință, că n'a crezut că comite o contravenție la lege punind printre loturi și pachete de tutun cumpărate de la debitele regiei, totuși tribunalul l'a considerat ca contravenient, fiind-că a vindut tutun fără a fi debitant al regiei, și l'a condamnat la 600 lei amendă aplicîndu-i art. 172 din legea din Aprilie 1816.

Tot secția a 8° corecțională a tribunalului Senei a condamnat de curind pe antreprenorul unei cafenele care afisase în stabilimentul său că ori ce consumator are gratis o țigaretă. Administrația contribuțiilor indirecte văzuse în acest fapt o fraudă la monopolul său, susținind că acel afiș și țigarea dată gratis fac parte din prețul consumațiunii, și ca atare, cade sub prevederile și aplicarea legii monopolului tutunurilor.

Dura lex sed lex.

Nu-i vorba, cind legea este așa de mult întinsă nu numai că este *dura*, dar mai e dată și d'a *dura*!

Bibliografii

Godul de Comerț (vol. 1 600 pag. cuprinzînd Art. 1—60) **comentat** de d-l *M. A. Dimitrescu*, profesor la Școala superioară de comerț din București. **Prețul 10 lei.**

Tratat de Drept Civil de d-l profesor *D. Alexandresco*. Partea I, vol. VIII conține *Convențiile matrimoniale* (34 coli tipar). **Prețul 10 lei.**

Dreptul civil Român în 3 vol. de d-l Profesor *C. Nacu*, cuprinde întreaga materie dreptului civil, **Prețul** fie cărui vol. 12 lei (3 vol. 36 lei).

Codul comercial cu noua lege a falimentelor, adnotată și comentată de d-nii *Cesărescu & Dan*, însoțit de un **index alfabetic** complet. **Prețul Lei 6.**

Codul Penal cuprinzînd și *Codul Justiției Militare*, *Codul Justiției Marine* și *Codul Silvic*, adnotat cu jurisprudența motivată, precedat și de un **Index alfabetic**, de d-nii *C. Hamangiu & N. M. Sotir*. **Preț 6 lei** broșat; 7 lei legat în pînză.

Cambia și acțiunea Gambială (5 fascicule apărute) de *Nic. M. Părvulescu*, magistrat și *C. St. Rudanu*, avocat. **Prețul** fie cărei fascicule **Lei 1.50.**

Laurent C. civ. 33 volume neusate. **Condițiuni avantajoase.**

Micul Dicționar Juridic de termene, de d-l avocat *Const. Ticu-Ștefănescu*. **Prețul Lei 3.**

Noua Lege a Timbrului adnotată de d-l *Cesărescu*, însoțită de un **index alfabetic** complet. **Prețul 2 Lei.**

Noua Lege electorală pentru Cameră, Senat, Consiliul comunal, însoțite de jurisprudența Curței de casație de d-l *G. Bădulescu*, grefier la Înalta Curte de casație. **Prețul Lei 3.**

Tratat de Procedură civilă (5 vol.) de *D. Chebacîi*.

LEGEA TIMBRULUI, complectată cu toate modificările pînă la zi, adnotată cu jurisprudența formată asupra fie-cărui articol și cu diferite observațiuni, însoțită și de un **complect INDEX ALFABETIC**, de *Corneliu Botez*, judecător de ședință Trib. Botoșani. **PREȚUL 3 LEI.**

Toate aceste cărți precum și alte diferite opere de Drept se găsesc de vânzare la *Redacția acestui ziar*, 5 Calea Rahovei 5, de unde se expediază la cerere *contra valoare*: mandat postal timbre sau ramburs. *Taxele postale privesc pe cumpărător*. Comandele se vor expedia pe adresa d-lui *Codreanu*, proprietarul ziarului *Curierul Judiciar*, la București.

Către abonații ziarului

Postul de incasator al *Curierului Judiciar*, pentru capitală, ce devenise vacant prin înlocuirea d-l *M. Herișescu*, anunțăm că s'a ocupat în mod definitiv de d-l *Ilie St. Todorou*, vechi angajat în biroul Administrației ziarului, și care în mod provizoriu funcționa ca incasator.

În același timp s'au numit ca *agenți achizițori* pentru noii abonamente și anunțuri d-nii: *Isidor Marcel* și *M. Abramovici*, agenți cu reputație stabilită pe piața Bucureștiului.

Pentru provincie funcționează tot vechiul nostru incasator *I. Riveanu*.

D-nii abonații sunt rugați a face plățile numai în schimbul cuvenitelor chitanțe din registru cu matcă, prevăzute cu ștampila ziarului.

Abonamentele se pot achita și direct la *Administrația ziarului*, 5 Calea Rahovei 5, București (Pasajul Nirescher) lângă Palatul Justiției, și prin mandat postal.

D-nii Magistrați și Avocați din comunele nereședinte de județ, sunt rugați a se pune la corent cu plata prin trimiteri de mandate postale la ziar, pe adresa d-lui *Codreanu*, proprietarul ziarului.